

Els cérvols amb llengua blava poden salvar el bestiar domèstic

11/2011 - Ciència Animal. La llengua blava és una malaltia infecciosa no contagiosa causada per un virus que afecta a remugants, sobretot ovelles, i que ha augmentat a Europa en els últims 20 anys possiblement a causa del canvi climàtic, ja que la transmissió de la malaltia es deu a un tipus de mosquit que segueix un patró estacional. Això comporta elevats costos en forma de pèrdues en la producció animal i en mesures sanitàries i de control, que fins ara s'apliquen només al bestiar domèstic. Investigadors de la UAB han estudiat el paper que juguen els ungulats salvatges que també poden ser afectats per la malaltia (com els cérvols) en l'epidemiologia d'aquesta malaltia a Europa i han demostrat que es comporten de la mateixa manera que els domèstics. Adverteixen, doncs, que caldria tenir-los en compte, especialment perquè poden ser uns bons sentinelles de la malaltia a la regió.

Femelles de cérvol al P3

La llengua blava és una malaltia infecciosa vírica, no contagiosa, que afecta exclusivament als remugants salvatges i domèstics, principalment al bestiar oví. Aquesta malaltia és transmesa per mosquits del gènere *Culicoides*, i per tant presenta un patró estacional, amb brots més freqüents a final d'estiu i principi de tardor, coincidint amb el període de major presència del vector.

Tot i que fins fa relativament poc es considerava una malaltia exòtica, els brots de llengua blava han augmentat a tota Europa des de 1998, probablement en relació amb el canvi climàtic. Des de 2006 ha afectat de manera important a països del Centre i Nord d'Europa, com ara Holanda, Bèlgica i Luxemburg, França i Alemanya, i ha arribat fins i tot al Sud del Regne Unit i Suècia. A les importants pèrdues econòmiques a la producció animal causades per la malaltia als països afectats, cal afegir els elevats costos derivats de les mesures sanitàries i de control de la mateixa, que inclouen la vacunació i la restricció de moviments del bestiar domèstic, sobretot ovelles i vaques. Aquestes mesures, però, són difícils d'aplicar a les espècies d'ungulats salvatges que poden ser infectades pel virus de la llengua blava, com ara el cérvol (*Cervus elaphus*), que compten amb abundants poblacions distribuïdes pràcticament per tota Europa i de les quals es desconeix encara el paper que poden jugar a l'epidemiologia d'aquesta malaltia a Europa.

La nostra investigació demostra que és possible trobar el material genètic del virus que es pot trobar a la sang dels cérvols infectats fins a gairebé quatre mesos després de ser infectats experimentalment amb el virus de la llengua blava. A més, els cérvols van desenvolupar una resposta immune d'anticossos específics contra el virus de la llengua blava entre una i dues setmanes després de la infecció, cosa que permet detectar la circulació del virus de la llengua blava en les poblacions d'ungulats salvatges. Els cérvols infectats no van mostrar símptomes evidents d'infecció, sinó que van patir un procés subclínic, com els bòvids.

Tot plegat demostra que el virus de la llengua blava es comporta en el cérvol de la mateixa manera que en alguns ungulats domèstics susceptibles, com ara la vaca. Per tant, les espècies d'ungulats salvatges susceptibles s'haurien de tenir en compte en l'epidemiologia de la llengua blava, ja que poden ser uns bons sentinelles d'aquesta malaltia a Europa.

Jorge R. López Olvera

Departament de Medicina i Cirurgia Animals

"Experimental infection of European red deer (*Cervus elaphus*) with bluetongue virus serotypes 1 and 8". Jorge Ramón López-Olvera, Caterina Falconi, Paloma Fernández-Pacheco, Jovita Fernández-Pinero, Miguel Ángel Sánchez, Agustín Palma,

Irene Herruzo, Joaquín Vicente, Miguel Ángel Jiménez-Clavero, Marisa Arias, José Manuel Sánchez-Vizcaíno, Christian Gortázar. (2010). *Veterinary Microbiology* 145: 148–152.